

BORBÉLY SZILÁRD

Berlin, Heidelberger Platz

Egy idő után kezdtem megkedvelni a másfajta utcatáblákat, az eltérő hangsúlyokat a hangosbemondókban. Az ajtózáras előtti jelzés hangsorát, azt a futamot, amely futásra ösztönzött sokszor, hogy le ne késsem az utolsó járatot. Egyedül a Heidelberger Platzon nem kellett sietni. Itt mindig kevesen voltak, és ha Krumme Lanke vagy ha a belváros felől érkeztem, akkor a földalattiról a szálltam át a magasvasútra. A földalatti megállója még a birodalmi időkben készülhetett, mindig ezt gondoltam róla. Túlméretezett volt, egy hatalmas boltíves várterem, arányai idegennek, de mégis ízlésesnek tűntek. Szerettem ezt a helyet, de babonásan féltem tőle, olyan érzésem volt, mintha gyilkosság történt volna itt. Mintha még mindig benne volna a levegőben azoknak a félelme, akiket a rettegés és a kétségbeesés közül a halál mentett ki. Ha becsukom a szemem, látom a város vázlatos közlekedési térképét. A gyorsvasutak és földalatti vonalak hálózatának színeit. Egyszer, amikor sok időm volt, kíváncsi lettem magára a térre. Fölmentem a felszínre. Gyönyörű őszi idő volt, körbesétáltam hát, de csalódást okozott. Egy jelentéktelen kisváros néptelen útkereszteződését láttam, a magasvasutat tartó betonoszlopszor húzódott a fák között, amelyek diszkrétan elrejtették. Távolabb egy gyógyszertár. Középszerű emberek mentek valahová, tompa, visszafogott gyűlölettel nézték a tébláboló idegent. És gyönyörű, színes levelek a fákon még ilyenkor is.